

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Karel Podolka a soudci JUDr. Marie Žiškova, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Pavel Pavlík a JUDr. Petr Příhoda, o návrhu Českého telekomunikačního úřadu, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, adresa pro doručování poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025, na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi Českým telekomunikačním úřadem a Městským soudem v Praze, ve věci původně vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 41 Cm 257/2000, o zaplacení 23 076,30 Kč, za účasti žalobce: E. P., spol. s r. o., a žalované: H. C., s. r. o.,

t a k t o :

I. Příslušný vydat rozhodnutí ve věci, původně vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41 Cm 257/2000, o zaplacení rozdílu mezi plnou cenou a zvýhodněnou cenou mobilních telefonů, je soud.

II. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. února 2005, čj. 41 Cm 257/2000-11, se zrušuje.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným dne 20. října 2005 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se obrátil Český telekomunikační úřad (dále jen „Úřad“) na tento senát s návrhem na rozhodnutí kompetenčního sporu o pravomoc podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Městským soudem v Praze ve věci tohoto soudu, u něhož napadla žaloba v záhlaví označená.

Ze spisu se podávají tyto skutečnosti:

Žalobce E. P., spol. s r. o., podal dne 2. srpna 1999 u Krajského obchodního soudu v Praze žalobu na zaplacení 23 076,30 Kč proti žalované H. C., s. r. o. Podle žalobních tvrzení uzavřel žalobce s žalovanou smlouvy o poskytování služeb veřejné radiotelefonní sítě na telefonní čísla včetně dodatku, který je jejich nedílnou součástí. Na základě tohoto dodatku žalovaná zakoupila od žalobce mobilní telefony za zvýhodněnou kupní cenu a zároveň se zavázala, že nebude-li využívat služeb žalobce po dobu sjednanou v dodatku, bude povinna uhradit žalobci rozdíl mezi plnou a zvýhodněnou kupní cenou. Protože žalovaná ustanovení dodatku ke smlouvě porušila, byla jí vyúčtována třemi fakturami vždy částka 7692,10 Kč, která byla stanovena jako rozdíl plné a dotované ceny každého uvedeného telefonu. Tyto částky však žalovaná neuhradila, a proto žalobce podal žalobu jak výše uvedeno.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 28. února 2005, čj. 41 Cm 257/2000-11, řízení o žalobě zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu, se sídlem v Praze. V odůvodnění uvedl, že předmětem řízení je úhrada doplatků ze smlouvy o poskytování telekomunikačních

služeb veřejné radiotelefonní sítě. Povinnost účastníka uhradit za poskytnutou veřejnou telekomunikační službu cenu ve výši ceny platné v době poskytnutí této služby, pokud zákon nestanoví jinak, je dána ustanovením § 82 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů. Podle § 95 bod 1. písm. c) tohoto zákona obecně ve sporech, nestanoví-li zákon jinak, rozhoduje v rámci své všeobecné působnosti Český telekomunikační úřad, který podle bodu 8. písm. d) téhož ustanovení rozhoduje v oblasti telekomunikačních služeb spory o povinnosti účastníka k finančnímu plnění vyplývajícímu ze smlouvy mezi provozovatelem veřejné telekomunikační sítě a účastníkem o poskytování telekomunikačních služeb. V daném sporu tak není dána pravomoc soudu. Se zřetelem k ustanovením § 7 odst. 1, § 103 a § 104 odst. 1 o. s. ř. proto řízení zastavil a rozhodl o postoupení věci příslušnému orgánu.

V návrhu na řešení kompetenčního sporu Úřad především uvedl, že předmětem žalobního návrhu je zaplacení částky, kterou si žalobce vyúčtoval jako doplatek mezi zvýhodněnou a kupní cenou mobilních telefonů. Jde tedy o soukromoprávní vztah mezi žalobcem a žalovanou a nikoli o telekomunikační službu podle ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, v tehdy platném znění. Rozhodování v této věci tudíž není svěřeno Úřadu, ale je zde založena pravomoc soudu o věci rozhodnout (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Tento právní názor opřel o rozhodnutí Vrchního soudu v Praze v typově stejných rozhodnutích sporu o pravomoc, např. o rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 2001, sp. zn. 6 A 317/2000. Navrhl proto, aby byl kompetenční spor mezi ním a Městským soudem v Praze vyřešen tak, že k vyřízení dané věci je příslušný Městský soud v Praze.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Nárok žalobce na zaplacení předmětné částky vznikl za účinnosti zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích. Tento zákon však byl s účinností od 1. července 2000 zrušen zákonem č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, a tento pak zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), s účinností od 1. května 2005. Při rozhodování tohoto kompetenčního sporu vycházel zvláštní senát ze stávající právní úpravy se zřetelem k ustanovení § 136 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Zákon o elektronických komunikacích vymezil působnost ve vykonávání státní správy v oblasti elektronických komunikací mezi Ministerstvem informatiky a nově zřízený Český telekomunikační úřad (§ 3 a § 105 a násl. zákona). Podle ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) tohoto zákona rozhoduje ve sporech, stanoví-li tak tento zákon, Úřad. Podle § 129 odst. 1 věta první zákona rozhoduje tento Úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem,

popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoli ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Nevyhoví-li podnikatel poskytující veřejně dostupné služby elektronických komunikací reklamaci podané podle § 64 odst. 7 až 89 zákona, je účastník, popřípadě uživatel oprávněn podat u Úřadu návrh na zahájení řízení o námitce proti vyřízení reklamace bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 1 měsíce ode dne doručení vyřízení reklamace.

Komunikačními činnostmi podle § 7 zákona jsou a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů.

Podle § 2 písm. k) se rozumí veřejnou telefonní sítí síť elektronických komunikací, která slouží k poskytování veřejně dostupných telefonních služeb a která umožňuje mezi koncovými body sítě přenos mluvené řeči, jakož i jiných forem komunikace, jako je faksimilní a datový přenos.

Podle § 2 písm. n) je službou elektronických komunikací služba obvykle poskytovaná za úplat, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášených sítí a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

V předmětné věci se však v případě požadovaného rozdílu mezi plnou cenou a zvýhodněnou kupní cenou mobilního telefonu o takovouto službu nejedná. Na tento doplatek vznikl podle žalobního tvrzení žalobci nárok v důsledku porušení podmínek kupní smlouvy žalovanou. Při pouhém prodeji movité věci nicméně nejde o poskytování služby elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n), nýbrž o běžný soukromoprávní vztah z kupní smlouvy. Rozhodování v této věci zákon Úřadu nesvěřuje, nýbrž je tu založena obecná pravomoc soudu o věci rozhodnout (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát rozhodl, že věc, týkající se zaplacení doplatku kupní ceny za mobilní telefony, projedná a rozhodne soud (§ 9 odst. 1 o. s. ř.). Rozhodl tak usnesením (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. února 2005, čj. 41 Cm 257/2000-11, které výroku, jímž byla kompetence určena, odporuje.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž

spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Městský soud v Praze pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2005

JUDr. Karel Podolka
předseda zvláštního senátu